

Явор Гърgev

Нещото, в което вярвате абсолютно?

- За което не може да се говори, за него трябва да се мълчи.

Човекът във вашата област, който ви е повлиял най-много?

- Иван Дабчев. От неговите научни „смакта“. Най-важното познание за един човек.

Коя е най-голямата заблуда в областта, където работите?

- Че в театра имало Вегнър забива установени неща и нямало защо да се ходим да откриваме погледът Вода. Абсолютно съм сгузен, че в театъра изобщо няма установени неща и че всяка театрална стъпка е или откриване на погледът Вода, или просто безобразна посредственост.

Откъде научавате нови неща?

- Локално - от „Дневник онлайн“ и „Медиапул БГ“. Глобално - от „Ню Йорк таймс он гръуб“.

Най-странният слух, който сте чули за себе си?

- Че Всъщност съм няколко души, които ползвали едно име и лице, за да действат изключително. Чух го с ушите си в клуба на Народно театър от човек на съседна маса, който го разправяше на прети лица и те всички оне- бурно изобщо нямаша преграда за кого говорят, защото им бях пред очите и поне нямаше така да викат. Пък много ми хареса. И през ум не ми мина да го опровергаям. Дакже се закусих дими да не се вложа в разго- вора с допълнителни доказателства по въпроса.

Къде и кога сте били за последен път щастливи?

- Преди седмица в Скопие, когато забихме един суперник „Марат/Саг“ в ржмекшиски с макеронската напредни- чава младеж.

Кое е любимото ви време от гения?

- Много ранна утрин. Естествено- то осветление напълно по това време много често е страхотно. Аз обаче спявам късно и когато в ржмекшиски су- чени ми се наложат да станат много рано, ви- наги се изненадвам пришло.

Кои книги са на нощното ви шка- фе?

- Нощно шкафче не ползвам, но на зе- млята до леглото ми в момента се мо- лат „Израждането обикновено“ на Джор- дж Адамс, „Империята“ на Май- къл Хард и Антонио Негри, „Невиди- мият филм“ на Жан-Клод Карьер, „Гор- ски цар“ на Мишел Турниер, както и рани джудж.

Кой диск е в момента в плеера ви?

- „Сейнт Енчър“ на „Металика“.

На кой отбор сте привърженик?

- На сината лавина.

Последният направен/получен по- дарък?

- Съвсем скоро подарих един диск със запис на популярната песничка от саундтрака на „Марат/Саг“. За да помага в трупните битки с по- пулима.

Любимото питие?

- Ръбру Van Winkle Ultra Premium Kentu- sky Bourbon - 23 ул. Пух го Вегнър в жи- вота си в Лувийа, но никак си Вегнър раз- брах, че то ми е любимото.

Какви дреки предпочитате да но- сите?

- Убий.

За какви изхарчките парите от по- следния си хонорар?

- Дорба за огрѣв и камера, в която да горят. Въобще зиморничаво ис- тория.

Правящите, че се влюбвате?

- Плана, без да имам негативни емо- ции.

Най-голямата ви слабост?

- Кучето Eddi vom Woenitzblick, нари- чано найкратко Etwas.

Ако можахте да си върнете някое безвъзвратно изгубено нещо, кое щеше да е то?

- Велосипед „Байкан“, оранжев на цвят. Беше ми откритан през 1979 г. в жк „Магистрал“ 1, бл. 66, от пред- седиателя на вжг Вегнър със кало- ми. Беше подарен от нашите след дълго и настойчиво връщане. Тога- ва безметежният ми живот изве- нък беше покварен от погривна- та мисъл, че светът е несправедли- во място.

Когато пийнахте за последен път?

- Това не помня, ама за она велосипед плаках много.

Последният виц, който ви е раз- смял?

- Дакже бяха гбв. На руски, пек който разбра, разбрах.

Штирлиц сел в машини и казал шофе- ру: „Трогай!“ Шофер потрогна. Штир- лиц поехал.

Штирлиц упал с босомето зтайка, но чудом зацепенал за байкан. Чудо рас- пухило и очене бомею.

Заслелим с...

- „...Анчето.“

Кой филм най-много напомня начина ви на живот?

- „Човек на Луната“ на Милош Фор- ман.

Той е сред мащабната „конфигурация“ български театрални режисьори, които са по-малко дори от пръстите на едната ръка. И съвсем естествено е ученик на един от тях - Иван Дабчев. Също така съвсем логично е част от режисьорската трийна на уникалната за нашия театрален пейзаж явление „Свукато“. Заедно със сценариста Николета Търпанова и писателя Гьорги Тенев е съзавател и на една джудж творческа трийна - „Трупмариотус арт груп“. Изборът му да се занимава с театър е джудж на сериозен начин избор - дълготраен е на класическата гимназия в София, след това завършила философия в СУ,

но класът по режисура на Иван Дабчев отпраща окончателно вярването му. Дабчевът му на сцената е в началото на 90-те в Свищевския театър с писателя на Гьорги Тенев. Частите на нощите, но за него започват да говорят след представянето „Свукато“ по Жан Жюно в Димитровградския театър. Следватките му „Кърпачет“ („Свукато“), „Бастард“ (ДТ-Варна) Вече се превръща в театрална класика. Той е и от малкото млади наши режисьори, които се интересуват и поставят съвременна руска драматургия.

За него обаче не е от съществено значение дали поставя в някой български театър със затихващи функции или на европейска сцена - нивото на представянето му е винаги от най-висока класа. Затова не случайно миналата година в Авиньон сключи договор за проекта си „Марат/Саг“ и влезе в директно продуцентско сдружение с програмата ТЕРЕМ на Авиньонския фестивал за европейска кинорежисура. Преди това пак във Франция осъществи проекта си „Носферату“. Специализира в Германия и е преподавал в САЩ.

